

har fraveget den Forsvarsplan, der var Forudſætning for Hærløven, det er et Spørgsmaal for fig, men i diſſe Punkter er der Ingen, der har rettet nogen Anſe mod det ærede Medlem, ſar at de Spørgsmaal kunde det ærede Medlem have ſparet fig. Den Anſe, der er rettet mod det ærede Medlem og hans Optræden, er den, at han har fraveget de Standpunkter, ſom han ſelv, ſammen med os, i en Række af Aar har opſtillet ſom ſine og pointeret akkurat paa ſamme Maade, ſom vi nu gjøre det den Dag idag. — Det ærede Medlem motiverede ſaa, hvorfor han tilraadede Thinget at ſtemme mod den nu foreſlaaede Dagsorden, idet han mente, at denne Dagsorden indeholdt forſkjellige Ukorrektheder. I den afgivne Erklæring har han ſagt, at den indeholdt gjentagne Gange modbeviste og urigtige Paaſtande. Det forekommer mig nu ikke, at det ærede Medlem egentlig var heldig med at paaviſe diſſe Ukorrektheder og urigtige Paaſtande, og det forekommer mig overhovedet ikke, at man vil være iſtand til at kunne paaviſe ſaadanne Urigtigheder. Det er jo dog, nemlig, hvad det første Punkt angaar, ſatſiſt, at Regjeringen ikke har viiſt fig imødekommende overfor Folkethinget. Det ærede Medlem mente nu, at det ikke var rigtigt fra vor Side at beklage, at Regjeringen ikke har viiſt fig imødekommende mod et Forſlag, vi ikke ſelv billige; men det ligger heller ſlet ikke i Ordene. Naar der her er Tale om Imødekommen overfor Folkethinget med Hensyn til Hærløvens Reviſion, vil jeg ialtſald for mit Vedkommende deri ſe noget videre ud end til det Forſlag, det ærede Medlem formelt ſit Folkethinget til at vedtage ved 3die Behandling, thi det er i Virkeligheden ikke Folkethingets Forſlag, jeg mener Imødekommen overhovedet mod det Standpunkt, der herfra er gjort gjældende overfor Hærløven, og det er overfor dette Standpunkt, at der ikke har viiſt fig nogensomhelſt Imødekommen fra Regjeringens Side. At der heller ikke er viiſt Imødekommen overfor det Standpunkt, der formelt var Folkethingets ved 3die Behandling, er kun en hiſtoriff Kjendtgjerning, der gjør, at det ærede Medlem og ſaa vil kunne være med til at ſtemme for det første Punkt, thi han vil dog ikke kunne have Noget imod, at vi med ham beklage, at han ikke har fundet mere Imødekommen, end ſlet er. — Jeg vil ikke ſtrides med det ærede Medlem om, hvad der kan kaldes Hovedbehandling og hvad ikke af de Punkter, ſom der eventuelt ſkulde forhandles om i et Fællesudvalg. Jeg tror noi, at de Fleſte ville være enige med mig i, at, hvad der ved denne Sag vil blive Gjenſtand for det mulige Fællesudvalgs Arbejde, med Frie kan ſiges at være Hovedſagen, og at det ærede Medlem juſt ikke har Ret, naar han i Erklæringen har ſagt, at „det Hovedſagelige“ — iøvrigt et meget ſtygt Ord — „er dog ens i begge Forſlag“, i Folkethingets og i Landſtthingets. Nei, Hovedſagen vil komme for i Fællesudvalget, hvis et ſaadant bliver

nedsat, og ſom jeg tidligere har ſagt, forekommer det mig at være baade urigtigt og ukonſtitionelt at behandle Sagen der. Det ærede Medlem mente endelig, at det var ikke længer Regjeringens Forſlag, vi behandlede her, men at det for Tiden var Landſtthingets Forſlag og mulig ſenere hans Forſlag, paa Grundlag af hvilket vi ſkulde forhandle. Det er mærkværdigt, at det ærede Medlem vil gjøre den Betragtning gjældende; thi er der Noget, der med Styrke har udtalt og ſiſtholdt, at Forudſætningen for en Sag først og ſiſt laa i den Regjering, der ſkulde gennemføre den, ſkulde udføre Løven, ſaa er det netop det ærede Medlem. Men hvorledes denne Forudſætning kan briſte, ſelv om et Lovforſlag bliver ændret i viſſe Punkter, naar Sagen derefter bliver overgivet den ſamme Regjering til Udførelſe, fortaar jeg fremdeles ikke. Det ærede Medlem har nu ſaaet et andet Syn derpaa; en Sag, mener han nu, kan ændres i ſine Forudſætninger ved at blive ændret her i Thinget og overladt den ſamme Regjering til Udførelſe. Det tror jeg ikke, og derfor betragter jeg det foreliggende Landſtthingsforſlag ſom uforandret hvilende paa de ſamme Forudſætninger ſom det Forſlag, Regjeringen har opſtillet, den Regjering, ſom den endelige Gjennemførelſe af Løven ſkulde overlades til, naar den var vedtagen. Til Slutning kun et Ord om det Punkt, ſom det ærede Medlem har omtalt ſaa vel i den afgivne Erklæring, ſom nu mundtlig her i Salen. Han har i Erklæringen ſagt, at det vilde være høiſt uheldigt, om vi gif fra denne Samling med kun det Udbytte af Forsvarsſagens Behandling, at der var vedtaget en Flaadelov, der var koſtbarere end den nuværende; og ingen Hærløve med mulige modſtaaende Vettelser. Jeg beklager ikke dette, og jeg griber Leiligheden til at ſige det, netop fordi jeg ikke denne Gang har deltaget i Flaadelovens Behandling. Jeg beklager det ikke, men jeg forſtaar meget vel den Opfattelſe fra det ærede Medlems Side, at han ikke under den Gænge, hvori Sagen er bleven bragt og fremdeles vil vedblive at gaa. Det vilde være det Behageligſte fra hele hans Standpunkt, om vi vilde fremdeles indtage en ſaadan blot negativ Holdning, ſom gjorde, at vi indſtrænkede os til en Proteſt; thi gjorde vi det, er det klart, at intet Lovarbejde vilde kunne udgaa her fra Thinget, uden at det havde ſaaet Stempel af det ærede Medlem ſom Noget, der maatte komme frem; da vilde den Gruppe, hvortil jeg og mine Meningsfæller høre, komme til at udgjøre den mørke Baggrund, hvorfra det ærede Medlems Politik vilde fremtræde med en ſaa lang ſtørre Glands. Men det ærede Medlem maa erindre, at fra det Dieblit han og den Side, hvortil han hører, har troet det rigtigt og forſvarligt i Principet at opgive den Politik, Folkethingets Flertal tidligere har fulgt, var det ikke alene gjort til en Nød-